

Sygn. akt VII U 67/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 maja 2021r. w Warszawie

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 25 listopada 2020r., znak: (...)

z dnia 9 listopada 2020r., znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 9 listopada 2020r., znak: (...), w ten sposób, że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego T. G. przyjmuje przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych – od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1995r. przy uwzględnieniu, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wynosi:

- za 1986r. - 256.199,00 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych);
- za 1987r. - 325.245,00 zł (trzysta dwadzieścia pięć tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych);
- za 1988r. - 386.680,00 zł (trzysta osiemdziesiąt sześć tysięcy sześćset osiemdziesiąt złotych);
- za 1989r. - 0,00 zł (zero złotych);
- za 1990r. - 0,00 zł (zero złotych);
- za 1991r. - 0,00 zł (zero złotych);
- za 1992r. - 18.584.000,00 zł (osiemnaście milionów pięćset osiemdziesiąt cztery tysiące złotych);
- za 1993r. - 35.242.000,00 zł (trzydzieści pięć milionów dwieście czterdzieści dwa złote);
- za 1994r. - 50.023.000 zł (pięćdziesiąt milionów dwadzieścia trzy złote);
- za 1995r. - 6.165,20 zł (sześć tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy);

2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 25 listopada 2020r., znak: (...), w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. do przeliczenia emerytury T. G. przy uwzględnieniu kapitału początkowego obliczonego zgodnie z punktem 1 wyroku;

3. oddała odwołanie w pozostałym zakresie.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

T. G. w dniu 23 grudnia 2020r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 listopada 2020r., znak: (...), wnosząc o ponowne wyliczenie wysokości emerytury w oparciu o Rp-7 wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w K. oraz przez Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w W.. Dalej wskazała, że organ rentowy nie uwzględnił tych dokumentów z powodu braku pieczętek, tymczasem ww. zakłady już nie istnieją i nie ma możliwości uzupełnienia dokumentów (odwołanie z dnia 22 grudnia 2020r., k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko wskazał, że z tytułu zatrudnienia ubezpieczonej w okresie od 4 listopada 1985r. do 31 października 1991r. w Przedsiębiorstwie (...) przyjęto podstawę wymiaru składek potwierdzoną we własnym zakresie. Jednocześnie nie uwzględniono zarobków wynikających z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) za okres od 2 marca 1992r. do 30 września 1997r. z uwagi na brak drugiej pieczętki imiennej. W związku z tym za ww. okres do podstawy wymiaru przyjęte zostały kwoty minimalnego wynagrodzenia zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dodatkowo organ rentowy wyjaśnił, że Przedsiębiorstwo (...) składało deklaracja bezimienne, a zatem wszystkich informacji na temat zatrudnienia winien udzielić pracodawca lub jego następcą prawny (odpowiedź na odwołanie z dnia 15 stycznia 2021r., k. 5 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. był zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w okresie od 4 listopada 1985r. do 31 października 1991r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku szwaczki. W okresie od 14 listopada 1988r. do 13 listopada 1991r. korzystała z urlopu wychowawczego. Została zgłoszona do ZUS z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w następujących kwotach: 32.645 zł za listopad i grudzień 1985r., 247.851 zł za 1986r., 325.245 zł za 1987r. i 157.834 zł za 1988r. Dodatkowo we wskazanym okresie ubezpieczona pobrała zasiłki opiekuńcze, chorobowe i macierzyński wynoszące łącznie: 8.348 zł za 1986r. i 228.846 zł za 1988r. (świadcstwo pracy z dnia 31 października 1991r., potwierdzenie ubezpieczenia ZUS z dnia 26 lutego 2016r., k. 9 i 29 tom I a.e.).

W późniejszym okresie od 2 marca 1992r. do 30 września 1997r. ubezpieczona pracowała w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku szwaczki. W wymienionym okresie uzyskała wynagrodzenie w następujących kwotach: 18.584.000 zł w 1992r., 35.242.000 zł w 1993r., 50.023.000 zł w 1994r., 6.165,20 zł w 1995r., 5.316,50 zł w 1996r. oraz 4.428,40 zł w 1997r. Zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wskazujące ww. kwoty wynagrodzenia, zostało wystawione przez płatnika składek oraz księgową – referenta ds. kadr T. B. (świadcstwo pracy z dnia 30 września 1997r. i zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 lipca 2001r., k. 11 i 12-13 tom I a.e.).

Ubezpieczona w dniu 29 października 2020r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał najpierw decyzję z dnia 9 listopada 2020r., znak: (...), ustalającą kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999r. w kwocie 74.744,67 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika jej wysokości, który wyniósł 48,76%, przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu od 1 stycznia 1979r. do 31 grudnia 1988r. Następnie wydana została decyzja z dnia 25 listopada 2020r., znak: (...), w której przyznano T. G. prawo do emerytury od dnia 8 listopada 2020r. Wysokość świadczenia została obliczona na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 1.735,05 zł (wniosek z dnia 29 października 2020r. i decyzje z dnia 9 listopada 2020 r. i 25 listopada 2020r., k. 1 i 7 tom III a.e. oraz k. 4-7 tom II a.e.).

Wskazany stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dokumenty, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, aczkolwiek istotne było, że złożone przez ubezpieczoną dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zostały zakwestionowane przez ZUS. Sąd analizując wszystkie zgromadzone w sprawie dowody oraz stanowiska stron ocenił, że nie było podstaw, by nie uwzględnić zaświadczenia Rp-7 z dnia 19 lipca 2001r., z którego wynikają kwoty zarobków ubezpieczonej z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Organ rentowy podnosił, że dokument ten jest niewiarygodny, ponieważ nie zawiera pieczętki imiennej T. B.; stanowisko oraz imię i nazwisko tej osoby są wpisane na maszynie do pisania, co wyklucza uwzględnienie dokumentu. Zdaniem Sądu, wpisanie imienia i nazwiska oraz stanowiska osoby, która podpisała dokument na maszynie, nie wpływa na wiarygodność dokumentu z powodów, o których szerzej będzie mowa w dalszej części. Odnosząc się z kolei do zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 maja 2001r. dotyczącego zatrudnienia ubezpieczonej w Przedsiębiorstwie (...), Sąd wskazuje, że aczkolwiek ten dokument nie budzi wątpliwości co do jego wiarygodności, to jednak kwoty w nim wskazane są inne niż kwoty, jakie wynikają z potwierdzenia uzyskanego przez ZUS we własnym zakresie. To potwierdzenie ma swoje źródło w dokumentacji rozliczeniowej, jaką płatnik składek złożył do organu rentowego, w której wskazał podstawę wymiaru składek i od której opłacił składki. Zatem to temu potwierdzeniu, a nie zaświadczeniu płatnika składek, Sąd dał pierwszeństwo, oceniając że informacje, jakie z tego potwierdzenia wynikają są odpowiednikiem tego, co płatnik składek deklarował do ZUS. Z kolei dane wynikające ze złożonego przez ubezpieczoną zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej, w tym np. listach płac, umowie o pracę, czy też innych dokumentach z okresu tego zatrudnienia, których ubezpieczona nie przedstawiła.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz.U. z 2021r. poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie, poza dowodami z dokumentów, nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia innych dowodów, co wymagałoby wyznaczenia rozprawy. Ponadto strony nie wniosły, by Sąd rozprawę wyznaczył. W tych okolicznościach przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Tytułem wstępu, przed przystąpieniem do analizy i oceny stanowisk stron, podkreślić należy, że świadczenie emerytalne, przyznane decyzją, na którą ubezpieczona wskazała jako na decyzję kwestionowaną w odwołaniu, zostało wyliczone na podstawie art. 25 - 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291), zwanej dalej ustawą emerytalną. Wymienione przepisy, jako na jeden z elementów obliczenia świadczenia emerytalnego wskazują na kapitał początkowy. To właśnie przy wyliczaniu kapitału początkowego, a nie wprost wysokości emerytury, organ rentowy pominął zarobki wynikające z zaświadczeń Rp-7 złożonych przez ubezpieczoną za okresy, które wymieniła w odwołaniu. W tej sytuacji – choć ubezpieczona nie wyartykułowała tego wprost, ale taka była intencja i cel jej odwołania – Sąd ocenił, że jako podlegające zaskarżeniu należało przyjąć dwie decyzje wydane przez ZUS – z dnia 9 listopada 2020r. w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego oraz z dnia 25 listopada 2020r. o przyznaniu emerytury. Obie one zostały wydane w zbliżonym czasie i jak wynika z adnotacji pracownika Zakładu, przekazane jednocześnie do wysłania. Ubezpieczona zatem obie decyzje otrzymała w tym samym czasie, a jako nieprofesjonalista, jako skarżoną wskazała wprost tylko decyzję, która określa jej prawo do świadczenia emerytalnego. Nie oznacza to jednak, że nie zakwestionowała również decyzji dotyczącej wysokości kapitału początkowego, na co wskazuje – choć nie wprost – treść odwołania. Konkludując, Sąd wobec treści zarzutów ubezpieczonej, jako podlegające zaskarżeniu przyjął obie decyzje wydane w listopadzie 2020r. – z 9 listopada 2020r. i z 25 listopada 2020r. i o odwołaniu od tych decyzji rozstrzygnął w wyroku.

Wracając do zasad wyliczenia świadczenia emerytalnego, wskazać należy, że zgodnie z przywołanym art. 26 ustawy emerytalnej, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, z waloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Kapitał początkowy, zgodnie z treścią art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej, ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ww. ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 ustawy, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia, ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3). W myśl art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (art. 174 ust. 2).

Ponadto, zgodnie z treścią art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 z tym, że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999r. Dyspozycja powołanego art. 174 ust. 3 odsyła do treści art. 15, w myśl którego podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 15 ust. 2a, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W rozpatrywanej sprawie okresy, które ubezpieczona wskazała w odwołaniu, zostały uwzględnione przez organ rentowy. Inaczej rzecz się ma natomiast z wynagrodzeniami, jakie wynikają z dokumentów przedstawionych przez ubezpieczoną. Jak wskazuje treść zaskarżonej decyzji, organ rentowy nie uwzględnił wynagrodzeń, jakie wynikają z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 lipca 2001r. Jedynym powodem zakwestionowania tego dokumentu był brak imiennej pieczętki osoby składającej podpis.

Sąd, dzieląc stanowisko ubezpieczonej we wskazanym zakresie, zaprezentowane w odwołaniu, nie zgodził się ze stanowiskiem Zakładu. Odwołując się do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412), przypomnieć należy, że zgodnie z § 21 ust. 1, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy

lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Zacytowany przepis, ani żaden inny nie wskazuje, że wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, w zaświadczeniu pracodawcy bądź w innych dokumentach, które wymienia rozporządzenie, powinny być opatrzone czytelnymi podpisami osób upoważnionych do wykonywania wpisów, czy też pieczętami imiennymi takich osób. Zarzucany przez organ rentowy brak pieczętki imiennej nie oznacza, iż osoba dokonująca wpisu nie była upoważniona do podejmowania czynności w imieniu zakładu pracy; nie jest to też brak formalny dyskwalifikujący ważność tego dokumentu, tym bardziej że wpisy w zaświadczeniu, zakwestionowanym przez ZUS, są opatrzone pieczętą nagłówkową zakładu pracy, pieczętą i podpisem pracodawcy oraz czytelnym podpisem upoważnionego pracownika T. B., co zdaniem Sądu powoduje, iż spełniają one wszelkie wymogi stawiane tego rodzaju dokumentom jak Rp-7.

Słuszność zaprezentowanego poglądu potwierdza orzecznictwo (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2014r., III AUa 726/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2013r., III AUa 1770/12). Odnosi się ono do różnych dokumentów, w tym świadectw pracy i legitymacji ubezpieczeniowych, wskazując że brak pieczętki imiennej, szczególnie jeśli dokumenty zostały opatrzone pieczęcią zakładową oraz podpisem upoważnionej osoby, nie pozbawia per se dokumentu waloru wiarygodności. Podlega on ocenie sądu, jak każdy inny środek dowodowy, stosownie do dyspozycji art. 233 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie istotne jest, że dokument zakwestionowany przez ZUS zawiera podpisy dwóch osób. Jednego, złożonego przez pracodawcę B. H., ZUS nie zakwestionował. Drugi natomiast jest podpisem czytelnym T. B., a dodatkowo osoba ta – według ZUS, co najprawdopodobniej odpowiada prawdzie – dane dotyczące stanowiska sporządziła na maszynie. W ocenie Sądu taka formuła, zamiast tradycyjnej pieczęci – jest dopuszczalna. Żaden z przepisów nie wskazuje bowiem nie tylko na obowiązek odbicia pieczętki stanowiskowej osoby składającej podpis, ale również nie określa jaką formę taka pieczętka ma mieć. Zdaniem Sądu, jeśli przyjąć, że stanowisko osoby składającej podpis powinno być ujawnione, to nie ma znaczenia przy użyciu jakiego nośnika to nastąpi. Istotne jest, by był to trwały odcisk, ślad na papierze, a można go wykonać tak przy użyciu laku, tuszu itp., jak i używając do tego celu maszyny do pisania.

Podsumowując, Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego i ocenił, że jako podstawę wymiaru składek należy przyjąć wynagrodzenia za okres pracy ubezpieczonej w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., które wynikają z zakwestionowanego dokumentu. Pamiętać jednak należy, że organ rentowy, dokonując wyliczenia kapitału początkowego, wybrał do wyliczenia podstawy wymiaru zarobki z 10 lat z okresu 1979-1988. Chcąc więc uwzględnić te wynagrodzenia, które ZUS zakwestionował, należało najpierw rozważyć, czy inny niż przyjęty przez ZUS okres będzie dla ubezpieczonej korzystniejszy. Wyliczenia w tym zakresie przedstawił organ rentowy, a ubezpieczona tego nie kwestionowała. Sąd zatem przyjął, zgodnie z tym co wskazał Zakład, że korzystniejsze dla ubezpieczonej będzie wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu od 1 stycznia 1986r. do 31 grudnia 1995r., który wyliczony w ten sposób wynosi 54,25%. W konsekwencji dokonano zmiany decyzji z dnia 9 listopada 2020r. poprzez to, że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego, jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, uwzględniono następujące kwoty: 256.199 zł za 1986r., 325.245 zł za 1987r., 386.680 zł za 1988r., 0 zł za lata 1989-1991, 18.584.000 zł za 1992r., 35.242.000 zł za 1993r., 50.023.000 zł za 1994r. oraz 6.165,20 zł za 1995r.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmianie podlegała również decyzja z 25 listopada 2020r., co jest konsekwencją zmiany decyzji z 9 listopada 2020r. Jednocześnie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonej w pozostałej części. Ubezpieczona domagała się uwzględnienia zarobków z Przedsiębiorstwa (...) z lat 1992 - 1997, a Sąd obliczając wwpw kapitału początkowego przyjął je tylko do roku 1995 włącznie. Zarobki za lata 1996 - 1997, choć przyjęte w wysokości, jaką wskazuje Rp-7, nie mogły mieć natomiast wpływu na wyliczenie kapitału początkowego, a w dalszej kolejności emerytury, bo dokonując wyliczeń – zgodnie z cytowanymi przepisami – przyjmuje się okres kolejnych 10 lat. Żeby więc uwzględnić ubezpieczonej również lata 1996 - 1997, trzeba byłoby wykluczyć inne dwa lata – 1986 i 1987, a to z kolei nie jest korzystane. W związku z tym Sąd nie uwzględnił do

wyliczenia wynagrodzeń z dwóch wymienionych lat, a dodatkowo kwot wynikających z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 maja 2001r. wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...). Powody odmowy uwzględnienia zarobków z ww. dokumentu zostały wskazane w części obejmującej ocenę dowodów.